

„Hm. Takže už vám můžu přepojit vodu?“

V rychlém sledu se tu usadily dvě místní důchodkyně a koláčechtivý kravačák, co se očividně nestihl doma nasnídat. A do toho blázince k baru zasedl Filip.

„Ozval se vám někdo na ten inzerát?“ začne vyzvídat a přitom pohledem hypnotizuje Sroubka při práci. Zřejmě taky trpí tím typicky chlapským zápallem pro technologické výstřelky. A to ten můj nový kávovar rozhodně je!

„Ale jo. Byly tady dvě holčiny, ale nevím. Jedna měla ty pěštění umělý nehtíky, co si s nima podle mě nemůže ani utřít zadek, a ta druhá taky nepřipadala v úvahu.“

Filip se zamračí. „A to proč?“

Pokrčím rameny. „Kočkám se nelíbila.“ Filip se zakaboní ještě víc, ale těžko mu budu vysvětlovat, že když se tady ukázala ta nekriticky řečeno „druhá holčina“, Bela protestně odešla dozadu, kde si lehla do záchodu, Jerry začal zahrabávat granule, Lily se schovala na nejvyšším odpočívadle kočičího stromu, Felix zdrhnul za bar a jenom Koule to nestihla, a tak žalostně mňoukala: „Dádo, prosím, tuhle néééé!“

„Fajn, on se určitě ještě někdo ozve. Včera jsem mluvil s jednou druhačkou z anglistiky, co by měla zájem. Vypadala v pohodě a má doma kočku.“

Marně vzpomínám, kdy se to stalo, že ten kluk začal moji kavárnu považovat za svoji mateřskou loď v neznámém vesmíru jménem Ústí nad Labem. A kdy jsem se s tím smířila? A sakra proč?

„Tak jo, paninko, já jsem hotovej,“ ozve se za mnou Petr Sroubek.

„Hm.“

„Tak se pojdte podívat, ne?“

„Aha, pěkný.“ Otočím se a vidím celkem malý, kompaktní, černý a zatím lesklý kávovar. Poměrně minimalistický. A vypadá jako na obrázku v katalogu. Tak nevím, co na něm mám vykoukat.

„Pojdte sem, já vám to tady ukážu.“

Přiblížím se o dva kroky. „No předpokládám, že zmáčknu tenhle čudlík a udělá se kafe, ne?“

„Ty vole, ženská, to přece není tak jednoduchý!“ Petr Sroubek nějak nápadně brunátní. Asi jsem se dotkla jeho chlouby. „Slyšela jste někdy o tom, pod jakým tlakem se má extrahovat káva? A taky...“ Při pohledu na můj nejspíš naprosto tupý pohled naštvane našpulí pusku a zmlkne.

„Takže jakým čudlíkem se vaří kafe?“ zkusím to znova. A dostanu obsáhlou přednášku doplněnou o sarkastické poznámky typu „kdybyste se tenhle nádhernej stroj někdy obtěžovala odvápnit“ a „o možnosti uložení konfigurace oblíbených nápojů vám asi ani říkat nemusím, co“.

Po půlhodině dostanu druhou vizitku. „Kdyby byl jakejkoli problém, volejte. Na tuhle značku poskytujeme prodlouženou záruku, ale sama uvidíte, že tahle mašina je spolehlivější než švýcarský hodinky.“ Kývu na souhlas, ale jsem si poměrně jistá, že tomuhle zapšklému, starému blbcovi volat nebudu, ani kdyby se mě ten kávovar pokusil zavraždit. „Snad jenom...“

„Co?“ Užuju jsem se těšila, že konečně vypadne.

Petr Sroubek se mírně znechuceně podívá kolem. „Že tady asi budete mít trochu prašno. A teda hlavně chlupy.“ Při tom posledním slově se tváří jako kočka, co právě onu inkriminovanou věc zvrací.

„No a?“

„Asi byste měla dbát na čištění a oprašování, tyhle jemný chlupy se můžou dostat všude a fakt nevím, jestli se na zanesení a zadření bůhvíčeho chlupama vztahuje záruka. A vůbec, takovou fajnovou věcíčku do kočičí kavárny...“

„Hele, máte snad nějaký problém?“

Blbec Sroubek na mě civí a zvažuje, jak moc má být upřímný. Nakonec se rozhodne pro ústup. „Ne. Jenom upozorňuju. Tak zatím.“